

A hold.

Irta: Gauss Viktor.

Léna hanyatt feküdt, lábait keresztbe vetette s úgy ringatta magát a puha, zöld gyepen. Fölötte a bodzafa fehér virágernyői lombán imbolyogtak a langyos szellőben, bódító illata meg lelkére nehezedett, titkos vágyakkal öntötte el testét és lecsukta szempilláit.

A déli nap égető hőséggel tüzött le a tengerparti ligetekre, de perzselő sugara nem törte át a sűrű lombátort melynek üde árnyékában Léna epedő szívvel várta párját . . . párját!? ha férje nem lett volna.

A tengerparti ligeteken keresztül huzódott a fehér országút. Lenn a tenger sötét kék tükre álmosan terült el a déli forróságban. Távolban a szigetekre violaszín párák borultak. Fenn a hegyoldalon vakító fényvel csillogtak a kőbánya mészkristályai.

Féüig mezitelen emberi alak kapaszkodott fel a meredező sziklafalra s reá lángvörös lobogót tüzött.

— Tüz! . . . tüz! . . . tüz! hangzott fel hirtelen, s az előbbihez hasonló emberformák futkostak szerte széjjel. Egyszerre elnémult a táj s a kis madarak, vést sejtve, sípogva repültek a tengerpart felé, az ezüstös levelű, görbe olajfákra.

Egetverő dörgéssel ömlött össze a vén sziklaoszlop és sűrű füstfelleg borult a sivár kőbányára. Hegyek, völgyek üvöltve feleltek vissza s a tomboló moraj elhangzott messze, lassankint elhalva a tenger végtelen síkján.

— Tüz! kiáltott fel Léna s hirtelen felugrott, mialatt szeme pillantása kutatva tévelygett a sűrű bozót között kigyózdó ösvényen.

Az apró tisztásokon végig terült a forró napsugár. A fehér levelű zsálya ibolyaszínű, ajakos virágait zöldesfényű bogarak, sárga-fekete darazsak s bronzfényű legyek zümmögve lepték el s mohón szitták belőlök a kábító, édes nedüt. Apró hamvaskék lepkék szerelmeskedtek a lángvörös pipacs fekete himszálain, tarka nagy pillangók rep-

kedtek virágszárlól, virágszálra és a déli órák e magasztos fénytengerében végighullámozott ezer ezer kabóca rezgő hangja.

Lénát a természet e fenséges szim-

két izzó szénparázs égett. Félig nyitott, eperpiros ajkak mögött apró hófehér fogak, akár opályöngyök csillogtak Gömbölyded nyaka, válla és telt karjai, melyekre a nyári napsugár b arna ar-

G y u j t s u n k r á !

foniája elkábítá s visszafajtott lélekzettel, merev ábrándos szemekkel huzta meg magát egy szürke szikla mögé.

Dus, fekete hajzattal körülfont olajbarna arcán, éjsötét szempár, mint

nyalatokat festett, mezitelenek voltak, s gömbölyű pihegő keble szelíden hullámozott az ing fehér redői alatt.

Karját a sziklára támasztá s arra lehajtá fejét. Elmerengett. Csak a jó

Isten mondhatta volna meg, hogy merre kalandoztak Léna gondolatai.

Vajjon a megcsalt férj . . . vagy a szenvedélyes szerető jutott-e akkor eszébe?

Lenn a tenger olajsima vizén patyolatos fehér ernyős bárkát ringatott a parti fuvalat, benne ült Léna férje, kezében hosszú szigony, s vizre tapasztott szemekkel leste a hatalmas polipot, mely éppen akkor nyujtogatta ki fejlábait egy köszirt alól.

— Jó falat, gondolta magában Tonio, megörül majd neki Léna! . . .

Fenn a hegyen, a kőbányában, szünetelt a munka. Déli pihenőre tértek a munkások, s öreg gesztenyefák árnyékában heverésztek. Csak Piero nem volt köztük. A porlepte országuton baktatott végig s azután eltűnt a tengerszéli liget lombjai között.

Piero mint valami éhes vadállat esett Lénának, s őt izmos karjaival átfonva, oly erővel zárta kebelére, hogy Léna eltántorodott s hanyatt esett a földre.

A magas fűszálak s a tarka, illatos virágok reájok borultak, az aranyos bogarak zsongva repültek el felettök, a sárga rigó a nagy szilván vígan trillázott s a két szerelmes szakadozott sóhaja beleolvadt a természet ama fenéséges szimfoniájába, mely Lénát az imént mámorba ejtő.

— Csak te, csak egyedül te tudsz igazán szeretni . . . suttozta lihegve Léna.

— Megölöm férjed . . . sugta vissza Piero, s a nő forró fejét remegő kebelére szoritá.

Léna elnémult s égő ajakát a férfi fölére tapasztá.

Vajjon mit is szólhatott hozzá?

Midőn Piero kigyuladt arca, utoljára visszatekintve, eltűnt a fák között, Léna reszkető hangon kiáltott utána:

— Szeress, de ne bántsá a férjem.

Mert Éva leánya tudta, hogy a tiltott gyümölcs a legeslegédesebb!

Piero meg izgatottan dörmögé magában:

— Ne legyen a másé, akit én szeretek! — Ez az igaz boldogság!

És midőn a lehajló nap tüzes korongja a violaszínű hegyek mögé rejtőzött s a tenger olyan volt mint valami óriási acél lemez, s messze a szemhatáron, ahol az ég reáborul a végtelen vizsivatagra, narancssárga vitorla erdőn rezgett a lenyugvó nap arany fénye, Piero élesre fent, hosszú kést szorongatott kezében.

— Tonio ma meghalsz, mormogá Piero, enyém lesz feleséged . . . sajnállak . . . de minek lettél férje olyan szép leánynak! És sokáig várta őt azon a keskeny gyalogösvényen, mely a tengertől Tonio házáig húzódik.

Odalapult a fényes levelű babér bokor mögé és dobogó szívvel leste ál-

dozatát. Szörnyű harc támadt Piero egész lényében. Az agy hadat izent a szívnek s tüzes gondolat nyilakat szórt beléje. A szív erősen védte magát s a szenvedély áthatlan páncélját öltötte magára. . .

Oh, a szenvedély az minden érzetet legyőz!

Az agy kimerülten hódolt meg a szívnek. Pierot e küzdelem lesújtá, megsemmisíté s észre sem vette, hogy Tonio lassu léptekkel haladt a hegyi uton felfelé. De a közelgő lépések zaja felhírtá s midőn megpillantotta az áldozatot, elfojtott lélekzettel, görcsösen szoritotta markában a gyilkoló pengét.

Tonio megállt s hátat fordítván a babér bokornak, fáradt szemeit a távolban nyugvó nagy kikötő városra pihenteté.

Fiúme fehér palotái a lehajló nap arany sugarában fűödtek.

De e pillanatban Piero hátába döfte a hosszú, élesre fent kést és Tonio élettelenül a földre roskadt.

Piero lehajolt az elterült test felé és szemeit a sápadt arcra szegezte. Tonio ajkai megrándultak s mélyen felsóhajtvá, valamit dadogott.

— Még él . . . susogta halkán.

Egyszerre a babér bokor megrörent; Piero rémülten ugrott fel s hátrafordulván megpillantá a teli hold nagy, tüzes korongját, amint, lángvörös dicsővétől körülvonva, lassan, méltóságosan emelkedett a Frangepánok ős sziklavárának csipkés tornyai mögül.

Az a szokatlan nagyságu tüzes arc oly különösen bámeszködött reá s mintegy halani vélte fenyegetőleg figyelemztető hangját:

— Láttalak . . . füss . . . menekülj . . . gyilkos! . . .

Összerezzen s rémülten futott, a görbe olajfák között, le a tengerpart felé; de egyszerre csak megállott, egy köszál mögé bujt és szemeit ide s tova forgatván, mozdulatlanul fülelt. Arczáról a verejték vastag cseppekben csurgott hullámozó mellére.

Ezalatt az est homálya leszállt a csendes tájra s az alkonyati szellő, mely a hegyekről húzódott alá, végig nyargalt a szendergő lombok felett s rémséges szavakat susogott Piero fölébe. Ez a szó, hogy „gyilkos“ váltig a fülében zugott.

— Gyilkos vagyok . . . mormogta magában s eszébe jutott a babér bokor, mikor oly furesán megrörent.

A teli hold ezalatt egyre magasabbra szállt a tiszta ég boltozatán, s a sűrű lombátor egyik nyitásán letekintvén Pierora behinté arczát fehér sugarakkal.

Piero midőn megpillantá a holdat hideg borzongás járta át testét s eszméletlenül hanyatlott vissza a sziklára. Tagjai reszkettek, mint a falevél, arca meg olyan volt mint a fehér márvány. Megrettent a holdtól! . . .

Ha senki más . . . de a hold . . . az meglátta őt, midőn Tonio vérébe mártotta a gyilkoló vaspengét. Oh, az lesz az ő árulója! S akkor veszve van. Veszve . . .

S torkához kapott, mintha érezte volna már a hurkot, melyet a hóhér a a nyakára vetett.

Efféle s még szörnyűbb gondolatok emésztették Piero agyát s egyre újabb rémképek borultak lelkére. . .

Felkelt a szikla mellől s vánszorgó léptekkel haladt a hegynek felfelé.

Nyugalmas, csöndes éjszaka borult a gyilkosra. Aludtak a fák, a tarka szép virágok, meg a kis madarak, sok ezer meg ezer apró lényenyl; csak a tücskök örökös csirpelése s benn az erdőben a kuvikmadár egyhangú, méla huhogása hangzott fel a mély éjszakában. Körötte, mint valami szellemek, nagyszárnyu éjjeli pillangók röpködtek szerteszejjel. S mindez oly különös hatással volt lelkére, hogy úgy rémlett előtte mintha álmódnék.

S amint lassu léptekkel haladt a keskeny hegyi ösvényen, lábai valami merev, élettelen testbe botlottak.

Eltántorodott s Tonio hideg testére roskadt. Mély borzalom szállta meg, de egyszerre mintegy önkénytelenül hirtelen felemelkedett, a halottat átkarolta és ölébe emelte.

A tengernek tartott. . .

Ott állt Piero az ég és a tenger között egy meredek sziklaoszlopon s görcsösen szoritotta magához a holtat. . . Talán le akarta vetni a tátongó mélységbe!

A hold és a csillagok a fellegek mögé húzódtak. Fekete volt az ég, s fekete a tenger.

Szokatlan rettegés fogta el s midőn a tenger vizére veté révedező tekintetét, elborzadt. A végtelen kétségbeesésben esztét vesztette s egyre görcsösebben szoritotta magához a holt testet. A lelkiismeret tüzes kigyói feje köré fonódtak. ränehezédtek halántékára s behatoltak a föbe. Érezte mint rambolt a tűz a koponya csontok alatt s emésztette agyát. . . Nem tulta mit cselekszik. . .

Fenn az égen kettéhasadt egy felhő s a teli hold sápadt arca tekintett a földre. Piero megpillantá, hideg borzongás futotta át testét, ereje elhagyta tagjai reszkettek s eszméletlenül roskadt a földre. Tonio holt teste egy sziklahasadékba esett; csak feje és két keze látszott ki belőle.

Reszkető fény vilant fel valahol messze a sötét éjszakában s nyomban reá tompa, elhaló moraj hullámzott végig a nehéz, fekete levegőben. Az alvó tenger felriadt s nyugtalanul hanykolódott mélységes medrében s nyögve, sóhajtvá rohant a partokra, mintha menekülni akart volna a közelgő vihar elől.

A vihar fenséges, ünnepélyes csendben közelgett s csakhamar kitört.

A szélvész beleordított a mély éjszakába s üvöltve nyargalt végig a haragos hullámokon, mialatt az ég dörögve szórta recsegő villámaint szerte a vak sötétségben. Megeredt a zápor, s a tenger vonitva korbácsolta a sziklapartokat.

A vihar dühe nem ismert határt. Az ég hatalmas hangja egyre mélyebben, iszonyatosabban dörgött, villám villámot ért, mint tüzkigyó cikázott a szurokfekete felhők között s ropogva csapott le a tomboló hullámokra, vakító fényt árasztva szerte-széjjel. Dühében a tenger forrott, s hullámai bömbölve zudultak a rendíthetetlen sziklafalakra, vad morajjal esvén vissza medrükbe. A szélvész sivitva dőlt a szárazföldre s rémületében zugott az erdő.

A pokoli zsváj, a sűrű zápor Pierot felébreszté s a sziklarepedékbe vonszolta magát, melybe a tenger hullámai hosszú századok során át mély üreget vájtak. Mint a kőkorszak ősbere, huzta meg magát Piero abba az üregbe s egy zugban összekuporodva, hallgatta a nagy természet haragos szavát, mely mintha minduntalan azt zugta volna fülebe, „gyilkos“.

Piero agya olyan volt, mint az alatta háborgó tenger. Gondolatai eszeveszetteen ütték egymást agyában, emlékezetére sűrű fátyol borult, s egyedül csak egyre tudott még visszaemlékezni — arra, hogy gyilkolt — s ez az egy gondolat kérlelhetlenül nehezedett egész lényére s minden pillanatban agyonsujtással fenyegette.

Piero, kinek testéről csak úgy csurgott a víz, reszketve nézett maga elé. Abban a perczen iszonyu dörgéssel csapott le a villám a tengerbe s kísérteties fényt árasztott az üreg minden zugába. Piero szétmerezte szemeit s borzadva pillantá meg a sziklarepedék nyílásán Tonio merev testét. Mint a sírból felvándorolt kísértet, ott állt előtte Tonio merev tagjaival, fehér arczával s tágra nyitott, megüvegesedett homályos szemeivel.

Piero a végső kétségbeesésben szörnyen elordítá magát s öntudatát vesztvén, visszahanyatlott az üregbe s fejét térdei közé temette.

Elnémult az ég, meg a háborgó tenger s az erdőben a fák ismét elszenvedtek. A sápadt hold leveté magáról a felhők rongyfoszlányait s aranyos sávval dőlt végig a síma tengeren. Űds szellő kerekedett fenn a hegyromokon s nehéz, átható illatokat hozott magával le a partokra. Fenn a végtelen űrben millió csillag vidám fénye rezgett.

Piero felnyitá szemeit s mintha vele mi sem történt volna, kimászott az üregből, leült a sziklafalra s a nyugvó tengerre merezte szemeit.

A hold sugara leszállt a földre s a

tenger apró hullám karéjain ringatta magát. Halovány rózsás fényben égett a tenger s kék, zöld és ibolyaszínű szikrákat hánytak az élő foszforok. Csupa fény, csupa ragyogás ömlött el végtelen síkján; mintha csillogó drága kövekkel lett volna behintve.

E fenséges látomány egészen elbűvölte. Úgy rémlett előtte, mintha először látta volna oly ragyogónak a tengert. Az a szivárványszínű villogó fény szemeit elkápráztatta s örömkönyveket sajtol ki belőlök. Elmosolygott.

Oh, abban a bágyadt, semmitmondó bamba mesolyban rezgett az iszonyu való: esztét elvette a hold.

Váltig a csendes habokon ringó hold arcán legelteté szemeit. Még mindig előtte lebegett nagy tüzes korongja, melyet a babér bokornál pillantott meg midőn fenyegetőleg emelkedett a hegyek mögül. Eszébe jutottak Léna tüzes csókjai, csillogó szemei, édes ölelése; látta Tonio sápadt arcát, piros vérét; fejében zsongott a tenger, a haragos ég, a szakadó zápor; de mind ez neki úgy tűnt elő, mintha régen, nagyon régen történt volna. E képek zür-zavarban érték egymást agyában s lassanként elmosódtak, elenyésztek.

De annál jobban kötötte le figyelmét a teljes pompában ragyogó tenger. Úgy rémlett előtte, mintha valami tulvilági, csábos fény ömlenék el rajta s hivatgatólag lobogna feléje.

Szemei a merev nézésben elbágyadtak, agya elfáradt, idegei kimerültek. Zsibbasztó lankadság nehezedett egész lényére; szeretett volna pihenni, nyugodni, örökre lehunyni szemeit.

Előtte eddig ismeretlen kéjes érzés szállta meg s elárasztá testét. Egy új, mesebeli, tündérvilág tárult fel szemei előtt. A tárgyak különös alakot, színt és fényt öltöttek magukra. A hegyek messze, nagyon messze tűntek elő s összefolytak a foszladozó fellegekkel, az ég végtelen mélynek látszott, s a csillagok mintha valami tátongó űrben lebegtek volna, a tenger pedig megnyitott előtte s kitárta meltrének titkos bájait.

A szívek pompás világa ragyogott előtte. Puha, selymes, zöld algaszőnyeg terült el a tarka sziklákon s piros korálerdőben nagy sötétkék és apró halványpiros rákok lomhán mászkáltak szanaszét. A tenger élénk színű rózsái, az aktiniák oda lapultak a sziklákhöz és zöld, bíbor, ibolya és narancsszínű csápjaikkal hadonáztak. Lenn a mélységben pergett az élet: vörhenyes tengeri pókok, fekete tuskönczök s halványárga tengeri csillagok serege nyüzsgött a fénylő algaszallagok között, rózsaszínű sötétkarát s nefelejeskék halacszkák eviczkéltek a zöld vízben s fehér polipok bujkáltak a barna kavicsok alatt, halvány violaszínű meduzák lengedeztek széles ernyőjüket s az auréliák lángvörös harangjai imbolyog-

tak a habokon, szivárványszínű gyöngyházak: csigák és kagylók botorkáltak a sósiszapban s szerte-széjjel millió tengeri féreg árasztá halványkék és zöldes villogó fényét.

Szín és fény összefolyt s fenséges, káprázó pompában ragyogott.

Pierot a nagy természet e magasztos nyilvánulása elbódítá. Feje szédült.

Feltámolygott s a meredek sziklaoszlopon felegyenesedve, tágra nyitott, mozdulatlan szemeit a nyugvó tengerre tapasztá.

A hajnali hold fehér arcza rezgett benne s Pieronak úgy tetszett, mintha feléje intene és magához hívná. A szokatlan kéjes érzés ismét erőt vett rajta, egész testében megrezgett, és karjait kitarván, reá borult a holdra.

Nagyot csobbant a tenger s hullámai zajongva csaptak össze a gyilkos feje fölött.

* * *

Oh, de a leányok, azok az ábrándos szemű, kedves teremtések — holdvilágos éjszakákon, — akár csak Léna szíve hangján, még most is dalolják:

„Zöld, selyem, lágy álgapiros korál kertbe, — szegény babám nyugszik rajta . . . tenger zsong felette.“

„Szerelmes leányok — beh, sokat szenvedek! — Ha megszakad árva szívem — oda temesettek . . .“

~~~~~
Boldog ember.

Hogy a sors rám sok bajt mére
Mért fessek én feketére
Ha szenvedtem vagy koplaltam,
Ne szánakozzék én rajtam
Senki.

Nem volna az férfi erény
Ha mindig a but zengeném,
Máznak is van sok keresztje
Még sincs világnak csesztve
Sorsa.

Ha csalódtam és ért átok!
Törődnek is azzal márok,
Azt mondanák, ilyen módon
Ne reméljek s nem csalódom
Többé.

Nem sirok én, azaz . . . hogy hát . . .
Ugy teszem, hogy meg ne tudják,
Mosolygok az utcán végig
S „boldog ember“, azt beszélnek
Rólam.

Mert a szívem gyász kabátját
Mindig kifordítva látják
S el se hínné, a ki látja,
Hogy ilyen szép a fonákja
Volna.

Hisz a világ ma már olyan,
Busulni se tud komolyan,
Sötét bár a szíve titka,
Kacagással bolondítja
Egymást.

Bekecsalyi Lajos.

A t i t o k.

Az én nagybátyám.

Ne büntessen engem az isten, hanem az már szent igaz, hogy ez az én kedves nagybátyám kitett magáért. Majd hogy halálom nem lett e kitünő ember, valósággal halálom; s mégis e pompás ember az én saját jó, aranyos nagybátyám, tehát vér a véreből. Még egy ilyen látogatás s három nap alatt beadom a kulcsot. Ördögfi . . . pardon! Sziveskedjenek magoknak kérem, egy ilyen nagybácsi példányt képzelné: az ember egy kisebbszerű Csimborasso; lesült mint — igen mint a csizma; a szeme valóságos két szívet vesét átjáró aczélfuró; minden szava a harang zúgása; ahhoz számítva még fesztelen, szabad mozdulatait s ördögös ötleteit — valóságos nagybátyja! S már az: huszonöt éve ott ül Maros-Kellemesen. Erdély valamely zugában, s egyszerre eszibe jön neki, hogy fölzónázhatna a fővárosba. Tudj' Isten: én már öt éve készülök Tata-Tóvárosba, s még maig is csak a készülődésnél vagyok s az ilyen hatvanöt éves nagybácsinak ma jön eszibe fölrándulni az ország fővárosába s holnap már utban is van, mintha csak Budapestről Gödöllőre utaznék.

Az én szeretetreméltó nagybátyám, a kinek szeretetreméltósága egyébként a mint említém, majd halálomat okozta. budapesti látogatásának legelső részét az én szerény garszoni lakásomnak szentelte. Mondják ugyan: „Vendég a háznál, Isten áldása a háznál“, de a mint-hogy a hármasság egy isten felettem van. szép „házi áldásom“ volt én nekem ez az én kedves erdélyi nagybátyám! Alig hogy átlépte házam küszöbét, már is megkezdte ellenem a rohamot.

Epp azt magyaráztam e „házi áldásomnak“, hogy — ha például Budapestről Hatvanba utazom, ez ut annyira megvisel, hogy utána fél napig fekvő beteg vagyok, — midőn nagybátyám a két szemfúróját egy svédgyufa skatulyába furta. Ott hevert előtte az asztalon. S azután cseppet sem figyelve az én utazási bajaimra, kezébe vette a gyufaskatulyát s egész egyszerűen kérdé:

— Mi ez itt?

Azt hiszem, minden ember, a ki valamely nem várt kérdés által van meglepetve, egész gépiesen ismétli a kérdést, csak hogy időt nyerjen a feleletre. Ugy tettem én is. „Ez itt, nagybátyám?“ Egyuttal azonban eszembe jött, hogy Maros-Kellemesen, hol minden kétségen kívül még aczél, kova, tapló, vagy efféle járja, a svédgyufát nem is ismerik. Azért fővárosiasan s öntudatosan válaszoltam:

— Ez az ugynevezett svédgyufa, kedves nagybátyám. Ez az ugynevezett svédgyufa csak bizonyos anyaggal való érintkezés következtében gyul meg s nálunk szerfelett el van terjedve.“

— Ugy? Szerfelett el van terjedve? Olvasd el hát ezt itt.

Csöppet sem értve ezt a kellemesi kívánságot, elolvastam a doboz hátára nyomtatott észrevételt:

— E gyufa a láng eloltása után nem izzó már és az elégett gyulékony anyag nem esik le.

— Miféle nyelven van az mondva?

Őszintén feleltem:

Bizony bolond vagyok, kedves nagybátyám. Tán ezerszer is volt már svéd-

— Tudod-e, mit szoktunk tenni az oly dolgokkal, a mik nem tetszenek? Ezt ni! S nagybátyám abban a pillanatban oda lépett a nyitott ablakhoz s a gyufát kidobta az utca közepére. Ezután újlag hozzám lépett s rám rivalt:

— Hát te magyar ember vagy? S ahhoz még magyar író? Más emberek példányképe akarsz lenni, s ily szépen ügyelsz nemzeti individualitásodra. Szép fiu vagy! Tudom, ha mindjárt a „Wacht am Rhein“-t is oda nyomtatták volna,

Czigányfamilia.

gyufa a kezemben s észre sem vettem ezt a kotyvalékot.

Nagybátyám is egész őszintén válaszolt:

— Ugy? Észre sem vetted? S tudod-e minek mondjuk az oly embert, a ki vesz valamit s nem tudja mit? Csacsinak mondjuk, igen. Szép érzéked van a magyar ipar s kereskedelem számára, ha ilyen kotyvalékos dolgokat vásárolsz!

— Engedjen meg, kedves nagybátyám.

azt is megvennéd, mert azt szintén nem vennéd észre. Mibe került az a szemét?

— Miféle szemét, ked . . .

— Az a „svédgyufád“!

— Egy krajczárba, nagybátyám.

— Itt a krajczár, menj s magyar gyufa nélkül a szemem elé se jöjj!“

— Engedjen meg, kedves nagyb. . .

— Semmit sem engedek. Itt a krajczár s menj!

Bizonyosan méltóztatnak belátni, hogy

csak nem verekszem össze erdélyi vendégemmel mindjárt az első napon s különösen nem egy skatulya gyufa miatt. Elvettem hát a krajczárt s mentem.

Azonban visszatérve magyar gyufával, alig hogy átlétem a küszöböt, az én kedves erdélyi vendégem új kérdéssel fogadott:

— És ez itt megint micsoda?

Tudj' az ördög, mivel irhatnak Maros-Kellemen, mikor nagybátyám még tinta felől is kérdezősködik!

— Ez az ugynevezett tintásüveg, kedves nagybátyám. Nálunk ugyanis . . .

— Ugy? Tintásüveg? S ugyan hol van az írva, hogy ez tintásüveg, mi? Fogd s olvass!

S olvastam:

— Aechte Alizarin — . . . Mh — már látom!

— Nos?!

— Aechte Alizarin-Tinte von Gebrüder Schwarz in Wien.

— Ugy-e, ezt sem vetted észre?

— Nem én, becsületesemre mondom, kedves nagybátyám.

— S tudod-de, hogy nevezzük mifelénk az oly embert. —

— Sziveskedjék megengedni, kedves nagybátyám. —

— Szamárnak mondjuk az oly embert!

„Aechte Alizarin-Tinte von Gebrüder Schwarz in Wien“ szintén kirepült az ablakon az utca közepére.

Én ugyan csak az utca kövezetére esett tintás üveg okozta zajt hallottam s a rettenetes foltot az utca közepén csakis képzeletemben láttam, hanem kötelességem volt már most, hogy mint fővárosi s rendet ismerő polgár egyszerűen konstataljam:

— Ha öt percz alatt nincs itt rendőr, akkor ördögös szerencséje van, kedves nagybátyám.

— Mibe kerül az a piszok?

— Micsoda piszok?

— Teringettét! Mibe kerül az a piszok, mondom?

— Tiz krajczárba, kedves nagybátyám.

— Itt van tiz krajczár s magyar tinta nélkül haza se merj jönni.

Tiz percz mulva haza jöttem magyar tintával s nagybátyám újlag azzal fogadott:

— És ez micsoda?

Mh — már látom. „Feinste Briefpapiere“. S ujdona új doboz „Feinste Briefpapier“-okkal ketté törve s tisztára összegyürve kirepült az ablakon. Tanam az Isten, hogy azt sem tudtam, van-e szobámban valamiféle „Feinste Briefpapiere“.

— No, kedves nagybátyám, ha most sem jön rend. . .

— S az a haszontalanság mibe kerül?

— Miféle hasz. . .

— Az ördögbe! Te, neharagits!

— Egy forint tiz krajczárba, kedves nagybátyám.

— Itt van forint tiz krajczár s menj!

Midőn körülbelül egy negyedóra mulva visszatértem magyar levélpapírossal, felette kíváncsi voltam, hogy ugyan mit hajthatott ki az én nagybátyám ez idő alatt az ablakon. Nem hajított ki semmit. Ott áll a fal előtt s azzal az ő szemfúrójával furja a képeimet. . . S az ördög bujjék bele! „Das Alpenglühen“ álmomban sem jött volna eszembe.

— Ez meg itt micsoda?

— Biztosítom kedves nagybátyám, hogy e képet még évek előtt csupa könyörületességből vettem volt egy szegény házalótól s hogy —

— Le vele!

— Legyen szives megengedni, kedves nagyb. . .

— Le vele, mondom!

— A művészet kozmopolita, kedves nagyb. . .

— Ugy? Kozmopolita? Ugyan menj!

S az én nagybátyám könyvtáramhoz lépett s szárazon kérdé: „Hol van a „Ráhói tekintetes ur“ czimű elbeszélése, a mit utánam küldtél volt Maros-Kellemenre?”

Odanyújtottam neki a kívánt könyvet s kíváncsi voltam rá, mi fog most következni. Nagybátyám egyideig lapozgat benne, végre a hatvankilencedik oldalon felüti a könyvet s rámutatva újával, egész nyugodtan mondja:

— Olvasd!

— Mh, már látom.

— Nos?

Mintha valaki a fülem czibálta volna, ugy olvastam:

— Más szobák, mint mondám, közel sincsenek oly pazar fényvel butorozva, mint ez a vendégszoba. Csak Aranka kisasszony hálószobája a modern kívánalmaknak megfelelőleg rendeztetett be. Hanem azért a többi terem is ép oly magyar berendezésű minden ízében, mint a vendégszoba. Idegen képekből egy sincs a tekintetes ur szobáiban. Mondják ugyan, hogy a művészet kozmopolita, — igaz —

— Hogy volt az?

Ördögös nagybátya!

— Mondják ugyan, hogy a művészet kozmopolita, igaz, de az is igaz, hogy a háztartások viszont individuálisak —

— Hogy?

— A háztartások viszont individuálisak. S míg a magyar nemzetnek, szokta volt a tekintetes ur mondani, a művészet mellett még nyelve s jogai védelmére is kell gondolnia, addig minden ízében magáénak kell lennie —

— Hogy, hogy?

— Minden ízében magáénak kell lennie. Majd ha harczok után leszünk ráér kozmopolitizmusra gondolni. . .

— Elég! S most olvasd el az elbeszélés czimlapját.

Mint a teljesen megázott tyuk ugy olvastam:

— Ráhói tekintetes ur. Irta —

— Nos?!

— Mh — már látom: — Lengei Aladár.

— Ugyan minek mondjátok ti fővárosiak az ilyen következetességet?

— Figyelmeztetem kedves nagy nagybátyám, hogy a többi képem mind magyar.

— Ugy? Akkor hát ez itt micsoda? Üssön belé a mennykő! A „Die Sehnsucht“-ra szintén nem gondoltam.

— Azt szintén csupa könyörületességből az „Alpenglühen“-nel egyszerre vettem volt, kedves nagyb. . .

— Le vele!

Míg a képeket levettem a falról, lelkemben őszintén sajnáltam a szegény szerencsétlent, a kinek a két kidobott kép a fejére fog pottyanni. Azonban a kidobási rendszer e kultiválója a dolgot másképp végezte el.

— Vedd ki a képeket a rámából!

A képeket kivettem a rámából, nagybátyám gondosan összehajtotta őket nyolczadrétre, azután kevésbé gondosan kettészakította s csak ezután e sajnálatraméltó állapotban hajította ki bizonyosan csak azért, mert mindakettőt csupa könyörületességből vettem volt.

— Mibe került az a rongy?

— Körülbelül három forintba.

S mibe kerül Munkácsy valamely képeinek lenyomata?

— Szintén vagy három forintba, kedves nagybátyám.

— Itt van három forint s menj!

S midőn körülbelül egy óra mulva Munkácsy képeinek lenyomatával visszatértem, mint a villámsújtott álltam meg szobám küszöbém: az én drágalátos nagybátyám háztartásom legkülönbözőbb tárgyaiból az asztalon egy egész vásárt rendezett.

— Tedd el a képeket s ide gyere!

Félre tettem a képeket s mentem.

— Ide nézz!

— Mh — már látom: fogkefe „Superfein — dr. Pfeffermann — Wien“ . . . „Mundwasser — dr. Komottauer — Prag“ . . . „Zahnpulver Apotheke zur schwarzen Schlange — Wien“ . . . „Feinste Kernfettseife“ . . . „Rosenöl“ . . . gyufatartó, „Erinnerung an Karlsbad“ . . . „Radirgummi, Tinte, Blei“ . . . czeruza „Werthmuth roth, blau“ . . . vagy tizenhat tiszta s hat piszkos inggallér „Franz Carl 44“ és „Prinz Eugen 43“ . . . két selyem nyakkendő „Patent Egerer Wien“ . . . pecsétviasz „Postlack“ . . . ébresztő-óra „Wecker — gesetzlich geschützt — Gehwerk“ . . . esernyő „Patent Silbernagel — Wien“ . . . lámpacsilinder „R. Bietmar — Wien“ . . . nemez-kalap „Incredible — 75 Gramm — A. Swatek — Prag“ . . . ingaóra „Franz Richter — Wien“-czéggel a számlapon s maga a jó isten tudja, mi minden még. Én csak borzadálylyal vallom be, hogy ezek mind oly tárgyak voltak, a melyeken a nem magyar felírást nagybátyám megérkezéig észre se vettem.

— Hát mind ez, rivalt rám a nagybátya, oly ember egyetlen egy szobájában, a ki intelligens magyar ember számba megy. Mindez oly ember egyetlen szobájában, a ki hazafinak s magyar irónak mondja magát s oly időben, a midőn minden oldalról ránk tör az ellenséges zudulat. „S a mig a magyar nemzetnek nyelve s jogai érdekében kell küzdenie, addig háztartásában minden ízében magáénak kell lennie. — Ember, nem szégyelled magadat? — Eh! . . . Holnap összeszámitjuk, mibe került mind e cserép s estig tisztán marryar cikket fogsz beszerezni, érted?!

— Értem, kedves nagybátyám.

— Ugy. S most dobd ezt mind —

— Jézus szent sebeiért — csak nem ki az ablakon az utcára?

— Dobd a hova akarod — akár oda is!

S nagybátyám lesült hatalmas jobbja fogta a díszes ingaórárt (kerek ötvenhat forintért) s mint a tollat úgy oda röpítette a kályhához, hogy egy pillanat alatt néhány darabra tört t. i. az óra, (nehogy valaki a kályhát gondolja.)

— Ugy. A többit dobd ki magad!

— Szépen köszönöm, kedves nagybátyám!

*

Nem gondolják, kedves olvasóm, hogy nagybátyámnak jó volna minden magyar háztartást meglátogatnia?

M.

Sikerült terv.

Gazsi álmos, bágyadt szemeit alig tudja felemelni, le akarnak csukódnai, erős harcot vív, küzd, a bor ereje már kábulttá tette, egy-egy erős kurjantás — s „töltés“-re emeli fel nagy szempilláit. —

— Mit szunyódol hej?! Menj! lát-szís, ne voltál katoná! . . . Igy szólítja meg vig czimboratársa.

— Hadj szabadon — nyöge Gáspár, — láthatod a bor már erőt vett rajtam.

A társak figyelemre se méltatták a már elázott Gazsi szavait, vígan tombolnak, javában folyik a táncz, a poharak csöngése az utcán is hallható, a zene akkordjai közül észrevehető a vígan mulatók kurjongásai is. A szoba büzhödt, fojtó levegője nem akadályozza a mulatókat . . . Az idő már nagyon előre haladott. A hold gyönyörűen bevilágítja a kis csárda udvarát. Mily csend honol a faluban; néha-néha a toronyóra ütése zavarja a siri csendet. Még a természet is éji álmát aluszassa, a fák nyugosznak, csak a csárda zajos s a fokozódó jó kedv és táncz zavarja meg a hallottias csendet.

Az éjjeli ör hivatalának eleget tevő ellátogat a csárda felé is. A már távolról hallható zene és táncz és az

ajtó kulcslyukán át révedező halovány fény, figyelmessé teszi. Szép lassan lépdegél s egész hivatalának önéreztével eltelve szigorú kötelességének tartja a vig czimborák megugrasztását.

A csárda ajtaja zárva.

A táncz s a harsány hang messze elhangzik az éj csendében.

Az ör összeszedve erejét kopogtat a csárda ajtaján.

A jókedv elnyomja a kopogást; ismétli és újra ismétli . . . Nem nyílik az ajtó . . . Kifejtve összes erejét s igénybe véve lábait egy erős lökessel a csárda ajtajával együtt a szoba közepére esik . . .

A zene szünetel. A vig kompánia összenéz s fel akarnak állani, de a bor nem engedi. Az ör kiegyenesedve, figyelmeztette őket a távozásra. A vig czimborák még hallani sem akarnak a dologról, s ismét újból kezdődik a multság. —

Az ör egész idegessé lett a mulatók ezen eljárása miatt . . . De a törvény nevében mondom távozzanak az idő már nagyon előre haladott . . .!

Gazsi ki még semmit sem tudott az egész dologról, felemeli kigyult szemeit: — Mi a csuda? Mit akar kend velünk? Mi becsületes és vígan élő emberek vagyunk.

Még mégesebbé lett az ör . . . Előveszi hivatalos könyvét, egymás után kérdezi a mulatókat bejegyzés végett. Hogy hívják a szegleten lévőket, kérdi az ör. — Nem tudom. Az ör jegyzi: „Az éjjeli csendet megzavarták. 1. Nem tudom. Kérdi tovább, de mindig csak „Nem tudom“-ot kap felettől. Az ör jegyzi hűségesen.

Még egyszer távozásra kéri őket de a vig czimbora ének és kurjongással felelt.

Az ör látva, hogy valami mozgathatlanokkal van dolga, végre eltávozott.

A dolgok rendjén semmit sem változtatott, az ő hivatalos eljárása, a kedv még fokozódik s már Gazsi is megmenekül a bor hatása alul s újra kezdi a nótát.

A csárda gazdájára figyelmessé teszi őket, hogy jó volna, ha szép csendesen elmenekülének addig a mig nagyobb baj éri.

Kijózanodva a gazda ezen intésére, csakhamar csend lesz, az előbb oly zajos csárda falai között. Ugy, a hogy a szomszéd faluba mentek minthogy odavalók is voltak.

Az uton egyik is másik is újabb tanácsokkal állott elő, hogyan mentsék meg magukat?

Gazsi most is a legokosabb az egész között, hiszen az ör nem tudja a neveiket s nem is ismer, mi baj lesz akkor? Mit törődtek vele? Oda se neki. A könyvébe „Nem tudom“ neveket írt be én pedig nem vagyok „Nem tudom“, nekem becsületes nevem Varju Gazsi,

s azt hiszem nektek is van becsületes nevetek!

A mig így tépelődtek egymással, Gazsi egy újabb tervvel lépett elő.

— Gondoltam egy jót. Pista barátunkat szedjük rá, ő egyedül van ugyanis, a felesége otthon az édes anyáéknál van.

— Hogyan szedjük rá? Kiváncsian kérdezik mindnyájan:

— Beleegyeztek-e? Kérdi Gazsi.

— Mi beleegyezőnk, ha meg tudjuk a módot, hogyan volna legjobb őt rászédni.

Haragra gyulnak Gazsi folytonos kérdegetéseire. Te részeg vagy most is Gazsi. Rajta! add elő már a rászédési tervet.

— Beleegyeztek-e? Ismétli Gazsi.

A társak hahotáznak Gazsi együgyűségén. Beleegyezőnk, bele csak már halljuk a tervet.

Ez alatt már a faluba értek. A falu még csendes, az emberek nyugosznak, csak a kakas van ébren; mert javában fujja az ő könyvnélküli nótáját. A Pistáék háza már látszik, minden csendes ott is. Gazsi előadja tervét ugyanis, hogy mindnyájan szépen lopóznak utána mászva a mi nekik most természetesen könnyű volt. Gazsin erős köhögés vesz erőt, a friss őszi levegő miatt, izzad még az orra is a nagy erőltetésben, csak hogy valamiképp visszafojthatná a köhögését. A társak már kételkednek a terv sikere felett. Egymást pszt! . . . pszt bátorítják és figyelmeztetik.

Végre a Pista szobájának ajtajához érve, társait elbujtatva rákezd előbb kísérties hangon, majd macska s isten tudja minő hangon.

Pista nyugszik; éppen most ahmodik legjavában.

Társai majdnem kipukkadtak, de Gazsi mindig csak pszt! pszt! . . . csendre inti és figyelmezteti őket.

Végre Gazsi egy más módot vesz elő:

A Pista ablakját megkoppantva így szólítja meg őt: „Pista barátom ne hogy nagyon megijedj, kelj fel azonnal, mert a feleséged nagyon rosszul van.“

Pista se vette tréfának a dolgot, mivel felesége az egész nap betegeskedett, így valószínűnek tartá az egész dolgot és gyorsan felkelt s öltözkedni kezdett.

Gazsi biztatgatta: „ne félj csak öltözködj és gyere én addig előre megyek.“

Pista egyedül maradv gondolkodni kezdett mi lesz vele, mi lesz a családdal ha szeretett neje . . . meg . . . meghal. Zokogni kezdett, könnybe lábadtak szemei, mély barázdát von arczán a szeretet könnye. Nedves szemével alig akadt rá ruhájára, végre teljesen felöltözve elindult.

Ezek alatt Gazsi társaival szépen a legközelebbi híd alá rejtőzött el, majdnem kipukkadtak, midőn hallották

monologizálni Pistát, s hatalmas lép-
tekkal tova haladni. Kíváncsian várták
a terv sikerét.

Pista eléggé siettette lépteit, de még
mindlg nagyon messzire volt apósának
háza. Végre valahára már láttávolság-
ban volt. Sirt, zokogott, záporként
omlottak alá nagy könnycseppjei.

Apósa ajtajára borult, jajveszékelt:
drága feleségem! mi lett, hogy vagy?

A szegény öreg felébredt, a jajve-
széklésre s törekedett lecsendesíteni
vejét, hiszen semmi baj sincs, feleséged
nem beteg, javában alszik. Nem lehet
az! . . . ereszszen el apósom . . . Jaj
jaj drága feleségem csak még egyszer
láthatnának!

— Ne sirj te Pista! . . . Ne költsd
fel feleségedet.

— Jaj! . . . jaj! nyögé Pista.

— Gyere nézd meg nincs semmi baj.
Pista látva, hogy felesége alszik meg-
könnyebbült. Apósa bátorította, ne félj,
menny csak haza, nincs semmi baj . . .

Pista megnyugodva indult haza felé!
A hidon megállott, gondolkozik . . .
ejnye az a gaz Gazsi engem rászédett.
No megállj! A míg így monologizált
magában egy a hid alul előtörő hatal-
mas kaczag töré meg az éji csendet.

Pista az éji homályban részint az
ijedtség, részint a felsülés hatása alatt
tova iramodott.

Olti.

Kezeit csókolom!

Nincs bensőbb hódolat, mint a kéz-
csók. Nincs tiszteletteljesebb üdvözet,
mint mikor a férfi a koros hölgy kezét
ajkaihoz emeli. Nincs a galantériának
olyan sokat jelentő nyilatkozata, mint
mikor az érett férfi lehajlik a szép
asszony kezére. Nincs olyan kedves jele
a boldogságnak és az összeforrásnak,
mint mikor a férj felesége kézzsoritá-
sát kézcsokkal viszonzozza.

És mi lett a mi „finom“ társasá-
gunkban ebből a nemes hódolatból? A
legtöbbet taposott frázis. A férfiak
neveletlenségének és a nők együgyüsé-
gének szánalmas kifejezése.

Uton-utfélen, szalonban, színházban,
omnibuszban, mindenütt csak ezzel ér-
keznek meg az emberek, ezzel távo-
znak. Van olyan élihetetlen, a ki mindig
kettesével adja és elegáns könnyed-
séggel hajtogatja, hogy: „kezeiket
csókolom“. A nők pedig ezt egész ter-
mészetesnek veszik, sőt akadnak höl-
gyeink közül, kik nem is sejtik, hogy
a férfira nézve az nagy kegy, ha kezü-
ket csókra átengedik. Megcsókolhatja
azt minden látogató, hisz megcsókolta már
reggel szakácsné, inas, számlát hozó
cipész, kocsis és házmester. Vannak
olyan nők is, kik rossz néven veszik a
cselédektől, ha nem sietnek eléggé a
kézcsokkal. Én olyankor csak a tisztelt
férjeket tudom csudálni, kiknek még

kedvök van nejeiknek kezét érinteni,
miután ilyen válogatott társaság min-
den egyes tagjának jutott az öröm és
az élvezet, hogy rajta végig sétáljon.

Mindez csak nevetséges; de egye-
nesen illetlen, mikor a fiatal leány
engedi, hogy férfiak a kezét csókolják.
A nyugati jó társaságban nincs ilyenre
példa. Nem jutna ott eszébe fiatal
embernek soha, hogy magának ilyen
szabadságot vegyen, ha csak feleségül
nem akarja megkérni az illető leányt.

Mindezeknek a koronája pedig az,
mikor férfiak között használják ezt az
üdvözetet, a mint ez nálunk szelvényben
történik. Képzelteti talán valaki, hogy
azok az emberek, kik a 48-iki csatá-
kat vívták még kedélyes társalgás
közben is azt mondták volna valakinek:
„Kezeidet csókolom“ vagy éppen: Kiss
die Hand“, a mit Bécsben ugyan hal-
lani pinczérektől, de azon túl aztán
senkitől? Látott valaki már francia
embert, ki valamelyik társának vagy
feljebbvalójának az ilyen bókot csapta
volna a fejéhez? Vagy gondolja valaki,
hogy a német intelligenciához tartozó
ember józanul így beszélne a társával?

Nem, ez a nevezetes szólásforma
egészen a mi társadalmunké, annak is
csak legutolsó divatja. Mintha az ud-
variasság ezen kopott aprópénzének
minden egyes darabjára rányomták
volna valami ellentállhatatlannak a becses
ábrázatát. Hiszen nálunk sem volt az
mindig így, nem is fog mindig így
maradni. A „kezeit csókolom“ csak
mottója egy egész társadalmi felfogás-
nak. A mikor megszűnnek majd magázni a
nőket és pajtásuknak tekinteni a
leányokat, a mikor kivész a szalon-
betyár és nem lesz többé chic az uri
bálokon utánozni a kurta korezmák
arszlánjait nyelvben viseletben, tartás-
ban és gesztusban: akkor a férfiak
nem fogják többé egymásnak és egész
világnak kezét csókolni. Addig persze
még, úgy látszik, jó idő van.

N. A.

A tölgy.

E. Pailleron.

Ott áll a tölgyfa fön magában,
Örvény fölött a magasságbau
Terpeszti szét lombsátorát.
Alatta zug a tenger árja:
Felhőkbe vész a koronája
S zizegve rázza ág-bogát.

Miként aczélt, a rozsdá marja
És törzsét a szélvész csavarja,
Hogy nyög belé keservesen.
Nyögése hallszik nappal, éjjel
S lombsátorából szerteszéjjel
Fegyverzőrej kél szüntelen.

Ő küzd, csatázik egymagában,
Az orkán duló haragjában
Bósz hullámokkal ver felé.
S a villám boszuló haragja
Ádáz dühét kiönti rajta,
Hogy még a föld is reng belé.

Megtépve, törve koronája;
Csak guny. nevetség pusztá tárgya.
A sorsa bánat, gyötrellem.
S a véletlen, mely szülte létét:
Nem tudja, látja szenvedését;
Nem gondol véle senki sem.

És még egymás közt a többi fák,
Lombuk tickát hogy elsusogják,
Szavukba vig madár vegyül.
De néki nincs madár lakója,
Oh, nincs ki buját eldalolja;
Ott áll bujával egyedül.

Unottan néz a messzeségbe
S a tengrár sötét vizébe
Nem fürdik a csillagsugár.
Csak olykor egy vitorla szárnya
És bús sirályhad rózsá árnya. . .
Ha más vizekről erre jár.

S a míg tavasszal, szellő szárnyal
S a nyári nap hó sugarával
S új életet s új erőt fakaszt:
S mint szűz, pirul ha észre kelve
Disz köntösét a föld levetve,
Pihenni tér s vár új tavaszt.

Oh! nincs nyugalma . . . tépi buja,
Szép lombjait mind szertedulja
A tél s az ősz hideg szele.
A nyár s tavasznyak minden bája,
Csak új gyötrelmet hoz reája;
Csak pusztá kin az élete.

De áll a tölgyfa . . . áll szilárdan,
Bár küzd, csatázik egymagában
S az élte kinnal van tele.
És míg fölötte szélvész nyargal,
Ő küzdve-küzdve a sorsharaggal. . .
— Ah! . . . im az ember élete.

Csillay Kálmán.

Képtalány.

SZÁMREJTVÉNY.

PONGRÁCZ SÁNDORTÓL.

- 23, 46, 6, 3, 22. Sokan a hus mellé eszik.
- 50, 8, 39. Gyermekek kezéből kivesszik.
- 18, 19, 42, 10, 2, 27. Hajtóvadászatnál is van.
- 4, 30, 9, 51, 29, 57. Szép fényű, mikor follobban.
- 20, 24, 41, 21, 55. A mérteni testre mondjuk.
- 1, 11, 12, 58. Ezt télen gyakran használjuk.
- 38, 37, 44, 15. Egy magyar miniszter műve.
- 33, 59, 45, 52, 54. Gyermekeknek az öröme.
- 26, 47, 56. Szám, mely alul van a huszon.
- 13, 40, 16, 34. Bécs s Pest közt van a vas-
uton.
- 48, 49, 36, 32, 31. Dráva mellett volt ez
rég.
- 17, 35. Allati hang, bizony nem
szép.
- 43, 7. Gyakran hallott megszólítás.
- 28. Egy betű az csupán nem
más.
- 14, 5, 25, 53. Érzésed nyilvánítója.
- 1-59. Igen ismeretes magyar nóta.

A múlt számban közölt talányok megfejtése:

A képtalányé:

Képzelt beteg.

A számrejtvényé:

Saját sorsának bárki mestere,
És ne nezist maga teremte magának.